

Sygn. akt I NKRS 17/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania J. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 17 listopada 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...],
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 519,

z udziałem W. D.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 16 marca 2023 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 17 listopada 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej:
„KRS” lub „Rada”), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o
Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: „u.KRS”), postanowiła:
przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie W. D. do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim

Sądzie Administracyjnym w [...] (dalej: „WSA w [...]”) ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 519 (pkt 1) oraz nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie K. A., P. B., K. S., A. A., I. G., D. K., P. K., J. K., A. K., J. P., M. M., R. P., M. P., I. S. oraz T. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w WSA w [...] ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 519 (pkt 2).

Zaskarżona uchwała poprzedzona została postępowaniem w Radzie. Celem przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół członków KRS (dalej: „zespół”), zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniach 2, 3 i 15 listopada 2021 r. zespół wysłuchał kandydatów, biorących udział w postępowaniu nominacyjnym, oraz po szczegółowym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił sylwetki wszystkich kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

Przewodniczący zespołu poddał pod głosowanie kandydatury uczestników niniejszego postępowania. W wyniku głosowania jawnego zespół rekomendował w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym kandydaturę W. D., na którego oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”, P. K., na którego oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się” oraz R. P., na którego oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”. W przypadku pozostałych uczestników w rezultacie przeprowadzonego głosowania zespół ze względu na brak osiągnięcia bezwzględnej większości głosów postanowił nie rekomendować Radzie ich kandydatur o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w WSA w [...]

W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że za rekomendowaniem przez zespół kandydatur W. D. , P. Ś. i R. P. na jedno wolne stanowisko sędziowskie, zdecydowało wypełnianie przez nich w najwyższym stopniu kryteriów z art. 35 ust.

2 u.KRS oraz wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

Zaskarżona uchwała podjęta została podczas posiedzenia plenarnego KRS 17 listopada 2021 r.

Rada stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania określone w art. 6 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2021, poz. 137 ze zm., dalej: „p.u.s.a.”).

Następnie Rada, podejmując niniejszą uchwałę, stwierdziła, że kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS oraz wymogiem z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. i uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy KRS w części podzieliła stanowisko zespołu i uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie W. D. na jedno wolne stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]

Na stronach 6-17 uchwały KRS przedstawiona została charakterystyka kandydatów biorących udział w postępowaniu nominacyjnym, opisano ich wykształcenie, przebieg kariery zawodowej i indywidualne osiągnięcia. Z kolei na stronach 17-20 uchwały KRS przedstawiono porównanie kandydatów.

W uzasadnieniu uchwały KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu decyzji uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także wyniki przeprowadzonego przed zespołem członków Rady wysłuchania uczestników postępowania. Wskazano także, że Rada

uwzględniła, iż wszyscy uczestnicy postępowania legitymują się pozytywnymi opiniami służbowymi i rekomendacjami, stwierdzającymi posiadanie przez nich wiedzy w dziedzinie prawa administracyjnego.

Rada uwzględniła także stanowisko zespołu jej członków z 15 listopada 2021 r. rekomendujące na jedno stanowisko sędziowskie trzech kandydatów jako wypełniających w najwyższym stopniu przyjęte przez zespół kryteria, o których mowa w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS oraz wymóg z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.

Rada wskazała, że za przedstawieniem kandydatury W. D. z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie przemawia to, iż posiada on najbardziej zróżnicowane i bogate pod kątem stażu pracy doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa administracyjnego spośród wszystkich uczestników postępowania rekomendowanych przez zespół. Kandydat ten, pracę związaną ze stosowaniem przepisów prawa administracyjnego rozpoczął już w listopadzie 1987 r., kiedy został zatrudniony w Urzędzie Miasta i Gminy w C., kolejno na stanowiskach: inspektora, inspektora miejskiego i radcy kolegium do spraw wykroczeń. Przez kolejne lata kontynuował pracę wymagającą stosowania przepisów prawa i postępowania administracyjnego jako: Przewodniczący Kolegium Odwoławczego przy Sejmiku Samorządowym Województwa [...], członek kolegium w Regionalnej Izbie Obrachunkowej w S., a następnie – od marca 1995 r. do maja 2017 r. – Prezes Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. Ponadto wykonywał zawód radcy prawnego i obsługiwał podmioty publiczne również w zakresie stosowania przepisów prawa administracyjnego. Z dniem 25 kwietnia 2017 r. został powołany na stanowisko prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z. Nie zakończył jednak pracy związanej z prawem i postępowaniem administracyjnym, gdyż będąc prokuratorem również zajmował się tego rodzaju sprawami, a ponadto – od 7 maja 2018 r. powierzono mu obowiązki głównego specjalisty w Departamencie Prawa Administracyjnego Ministerstwa Sprawiedliwości. Obowiązki te wykonywał do 23 września 2018 r.

Rada wzięła również pod uwagę, że ukończył on studia doktoranckie oraz studia podyplomowe w dziedzinie prawa administracyjnego z zakresu kontroli jakości stosowania prawa przez organy samorządu terytorialnego.

W ocenie Rady doświadczenie zawodowe pozostałych kandydatów jest mniej różnorodne i wyróżniające się w stosunku do wybranego przez KRS kandydata. Rada uznała zdobyte doświadczenie zawodowe wybranego kandydata, poparte wieloletnim stażem pracy w organach państwa, w tym organach orzecznich, oraz w charakterze radcy prawnego i prokuratora za bardziej istotne niż dorobek naukowy jego kontrkandydatów i wskazujące na posiadanie przez niego wyższych kwalifikacji do objęcia stanowiska sędziego w sądownictwie administracyjnym.

KRS wskazała, że pozostali uczestnicy postępowania: nominacyjnego legitymują się różnorodną wiedzą z dziedziny administracji publicznej.

W ocenie Rady, kontrkandydaci również rekomendowani przez zespół – Pan P. K. oraz Pan R. P. – posiadają stopnie naukowe doktora habilitowanego odpowiednio w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie: nauki prawne i nauk prawnych w dyscyplinie prawo oraz zajmują się tematyką prawa administracyjnego. Ich doświadczenie zawodowe jest jednak mniej różnorodne i wyróżniające od wybranego przez Krajową Radę Sądownictwa kandydata. Pan P. K. pracę zawodową związaną ze stosowaniem przepisów prawa rozpoczął dopiero 1 października 2001 r., kiedy został zatrudniony na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w charakterze pracownika naukowego. Posiada zatem zdecydowanie krótszy staż pracy, a co za tym idzie bardziej ubogie doświadczenie zawodowe. Pan R. P. pracę związaną ze stosowaniem przepisów prawa rozpoczął już 1 października 1985 r. jako pracownik naukowo-dydaktyczny Uniwersytetu im. [...] w P. Oprócz prowadzonej szerokiej pracy naukowej, doświadczenie praktyczne, w odróżnieniu od Pana W. D., zdobył jednak jedynie w zawodzie radcy prawnego.

Rada uwzględniła również, że spośród pozostałych uczestników postępowania J. K., tak samo jak W. D. i R. P., wyróżnia się długością stażu pracy w zawodzie związanym ze stosowaniem przepisów prawa i postępowania administracyjnego. Od 1 września 1990 r. był zatrudniony w Izbie Skarbowej w B. na stanowisku starszego referenta. W latach 1995-2010 wykonywał zawód adwokata. Z dniem 1 listopada 2010 r. podjął zatrudnienie w Oddziale Obsługi Prawnej Izby Skarbowej w B. (obecnie Izba Administracji Skarbowej w B.). Posiada

on zatem mniej różnorodne doświadczenie zawodowe niż W. D., w tym nie zdobył doświadczenia na samodzielny stanowisku orzecznictwa w samorządowym kolegium odwoławczym – organie, którego wybrany kandydat był członkiem i prezesem w latach 1995-2017.

Za najważniejsze dla podejmowanej decyzji Rada przyjęła jednak łącznie oceniane kryteria: wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, a także zdobytego doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa administracyjnego i stażu pracy w zawodach związanych ze stosowaniem przepisów prawa. W ocenie Rady, zarówno akta postępowania nominacyjnego, jak i przeprowadzone wysłuchania uczestników postępowania przez zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniach 2, 3 i 15 listopada 2021 r. pozwalały uznać, że kandydatura Pana W. D. wypełnia te kryteria w stopniu pozwalającym na przedstawienie go Prezydentowi RP do powołania na jedno wolne stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

W ocenie Rady powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS 17 listopada 2021 r. na:

1. K. A. oddano 5 głosów „za” nie oddając głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,
2. P. B. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,
3. K. S. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
4. W. D. oddano 14 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

5. A. A. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
6. I. G. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
7. D. K. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
8. P. K. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,
9. J. K. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,
10. A. K. oddano 6 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
11. J. P. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 18 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 18 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej Większości głosów,
12. M. M. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,
13. R. P. oddano 6 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,
14. M. P. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 15 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

15. I. S. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
16. T. W. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

J. K. pismem datowanym na 24 stycznia 2022 r. wniósł odwołanie od powyższej uchwały zaskarżając ją w całości. Na podstawie art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., w powiązaniu z art. 44 ust. 1 i ust. 3 u.KRS zaskarżonej uchwały zarzucił rażące naruszenie:

1) przepisów postępowania, tj. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 i art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z § 19 ust. 1-11 załącznika do uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa w zw. z art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 u.KRS w zw. z art. 7 § 1 i § 2 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 Prawa o ustroju sądów administracyjnych oraz art. 4 Prawa o ustroju sądów administracyjnych w zw. z art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Rada dokonując oceny kandydatur, w tym Skarżącego, zaniechała wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów i bez wnikliwego zbadania okoliczności sprawy udostępnionych Radzie przez Skarżącego oraz z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a także dokonanie oceny w sposób dowolny. Skutkiem tego przedstawiono w zaskarżonej uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] W. D.. Skarżący zarzucił także naruszenie art. 57af *per analogiam* ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych.

2) prawa materialnego tj. art. 2, art. 8 ust. 1 i 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1) u.KRS w zw. z art. 57a § 3 w zw. z art. 57f § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2020, poz. 2072) w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1-4 oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 lipca 2019 r. w sprawie oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie (Dz.U. 2019, poz. 1367)

poprzez błędną wykładnię ww. przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, w szczególności niedokonanie oceny kandydatów, w tym Skarżącego, na podstawie przejrzystych, jasnych, sprawiedliwych i obiektywnych kryteriów, zgodnych z zasadami równego dostępu do służby publicznej, zasadami równego traktowania oraz zasadami demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] W. D. wskazanego w pkt 1 zaskarżonej Uchwały, a nie przedstawiono wniosku o powołanie Skarżącego J. K..

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie uchwały w całości i umorzenie sprawy.

Przewodniczący KRS w poinformował, że Rada nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołanie.

W pismach datowanych na 21, 23 września 2022 r. J. K. rozwinął przedstawione w odwołaniu zarzuty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie dowołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do samej istoty postępowania w przedmiocie weryfikacji uchwał KRS prowadzonego przed Sądem Najwyższym. W myśl art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Chodzi w tym przypadku zarówno o zgodność z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy jest bowiem sądem prawa nie sądem faktu.

Odwołanie od uchwały KRS wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić wobec tego jedynie do formalnej kontroli stosowania przez Radę reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

W tak ukształtowanej procedurze weryfikacyjnej, poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje dokonywanie merytorycznej oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21). To zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa jest bowiem rozpatrzenie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy nie ocenia zatem podjętej przez Radę decyzji z punktu widzenia reguł zasadności. W wyroku z dnia 13 lipca 2012 r. Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Takie postrzeganie roli Sądu Najwyższego w procesie oceny uchwał KRS znajduje także odzwierciedlenie w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego, w której wyraźnie podkreśla się, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniu zarzutów, jakkolwiek sformułowanych osobno jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum* odwołania przepisów, jednak pozostających ze sobą w takim związku,

że uzasadnione jest ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie. Dają się one bowiem sprowadzić do jednego, generalnego zarzutu, który wyraża stanowisko Odwołującego się, według którego ocena jego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, oraz dokonana została w sposób dowolny i niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21). Uzupełnieniem tego przepisu jest art. 35 ust. 2 KRS, który stosowany także w postępowaniu przed Radą, nakazuje przy podejmowaniu uchwały, o której stanowi art. 33 ust. 1 u.KRS, brać pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że nie można podzielić zarzutu Odwołującego się, aby Rada zaniechała wszechstronnej oceny kandydatów, a wybór kandydata dokonany został w sposób dowolny. Po pierwsze wskazać należy, że analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że Rada dysponowała całością dokumentacji

każdego kandydata, także tej dotyczącej Odwołującego się. Po drugie, w istocie rzeczy, przyjąć można, że zawarta w uzasadnieniach odwołania i późniejszych pism procesowych Odwołującego się argumentacja stanowi polemikę z dokonanymi przez Radę ustaleniami i zmierza do wykazania, że niewybrany kandydat jest lepszym kandydatem na stanowisko sędziego niż wybrany przez Radę W. D.. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadnie przyjmuje się, że subiektywne poczucie pokrzywdzenia nierekomendowanego kandydata nie stanowi podstawy do uchylenia zaskarżonej uchwały (wyroki Sądu Najwyższego: z 17 marca 2016 r., III KRS 5/16; z 20 maja 2020 r., I NO 111/19).

Analiza uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, że Rada przy ocenie kandydatów kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS oraz wymogiem z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. i uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (s. 5 uchwały KRS). Dalej wskazano, że oceniając kandydatów uwzględniony został: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także wyniki przeprowadzonego przed zespołem członków Rady wysłuchania uczestników postępowania, a także to iż wszyscy uczestnicy postępowania legitymują się pozytywnymi opiniami służbowymi i rekomendacjami, stwierdzającymi posiadanie przez nich wiedzy w dziedzinie prawa administracyjnego. Ponadto uwzględnione zostało stanowisko zespołu (s. 17-18 uchwały KRS).

KRS podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatach wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności dokonała autonomicznego

i zgodnego z prawem wyboru w ramach jej konstytucyjnych i ustawowych kompetencji. Kandydatura Odwołującego się została zaprezentowana podczas posiedzenia Rady w sposób odpowiadający przepisom prawa. Także w uchwale kandydatura ta przedstawiona została w sposób zgodny z przepisami prawa, oraz odpowiadający przejętemu przez Radę sposobowi przedstawienia pozostałych kandydatur. Przypomnieć należy, że poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje ocena okoliczności, jakie spowodowały, że przyjęte przez Radę, zgodne z prawem, kryteria przybrały postać niekorzystną dla Odwołującego się. Jak już podkreślono, w uzasadnieniu uchwały wyraźnie wskazano argumenty, które przesądziły o wyborze W. D..

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS. Zgodnie z tym przepisem uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Powołany przepis nie określa jednak wprost wymaganej treści uzasadnienia uchwał nominacyjnych KRS. Nie powinno ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwala przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19; z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 42 ust. 1 u.KRS, wypada podkreślić jeszcze, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21). Przy czym zauważyć należy, że nie ma podstaw do tego, aby przyjąć, iż skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki niewybranych kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; z 30 czerwca 2020 r., I NO 184/19; z 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21). Podkreślić przy tym należy, że w uzasadnieniu zaskarżonej

uchwały Rada odniosła się do cech każdego kandydata, wskazując, dlaczego w ocenie KRS lepszy jest inny uczestnik postępowania (s. 10-11 uzasadnienia uchwały KRS). Z samej swej istotny uzasadnienie uchwały KRS nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jego funkcją jest zwerbalizowanie kryteriów, którymi kierowała się Rada przy podejmowaniu decyzji, co powinno być dokonane w taki sposób, aby możliwa była ocena legalności postępowania KRS.

W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia ustawowe wymagania, w szczególności pozwala na dokonanie oceny z punktu widzenia jej zgodności z prawem. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika wprost, jakie względy przemawiały za wyborem uczestnika postępowania. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołującego się wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów. Niezasadny okazał się także w związku z tym, podniesiony zarzut naruszenia art. 7 Konstytucji RP.

Nie sposób zgodzić się także z zarzutami, jakoby w niniejszej procedurze konkursowej przed KRS doszło do wyartykułowanych przez Odwołującego się naruszenia przepisów art. 2, art. 32 oraz art. 60 Konstytucji RP – zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania przez władze publiczne i jednakowego dostępu do służby publicznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zauważa się, że zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) sprowadza się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany (wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2022 r., I NKRS 149/21).

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede

wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 16 marca 2022 r., I NKRS 94/21). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Przypomnieć należy, że kandydat na stanowisko sędziowskie nie ma roszczenia o nabór do służby.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie dokonuje porównania kandydatur, lecz jedynie ocenia – czy określone kryteria zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów. W niniejszej sprawie, ani z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika, by Odwołującemu się ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jego kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości. Całościowa analiza przeprowadzonej procedury każe uznać ją za odpowiadającą prawu i gwarantującą równy dostęp do służby publicznej.

Należy także odnieść się do zgłoszonego w odwołaniu wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie wymienionych w nim dowodów. Sąd Najwyższy nie działa instancyjnie, a więc nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., I NKRS 57/21. To oznacza, że jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2019 r., I NO 12/19). W związku z tym, wywiedziony w niniejszej sprawie wniosek dowodowy nie mógł zostać uwzględniony.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oddalił odwołanie Odwołującego się.